

Паніум — номер двадцять

Послідовність подій у 11-му розділі книги Даниїла та попередження 2025 року

Jeff Pippenger
2026-03-02

Піонерське застосування історії, яким були виконані вірші з десятого по шістнадцятий, визначило, що Рим, який утвердив видіння, прибув у 200 році до н. е., того ж року, що й битва при Паніоні, і я припускаю, що 2025 року Рим прибув і утвердив видіння з інавгураціями Трампа і Папи Лева. 2025 рік є єдиним випадком, коли папа і президент були інавгуровані в один і той самий рік. Звір разом зі своїм образом був піднесений для всіх, хто готовий бачити, у 2025 році. На відміну від першопрохідців, я застосовую послідовність віршів, а не історію, яка первісно виконала ці вірші. Я погоджуюся з історією, але спираюся на послідовність у самих віршах як на структуру для історії, на відміну від використання історії для визначення структури віршів. Стверджую, що обидва підходи є коректними.

Революція Маккавеїв

Я застосовую лінію Маккавеїв у подібний спосіб. Маккавейське повстання у 167 р. до Р. Х. відбулося значно пізніше, ніж битва при Паніумі у 200 р. до Р. Х., і задовго до того, як Помпей захопив Єрусалим у 63 р. до Р. Х. Лінія починається у вірші шістнадцятому із завоювання Єрусалима полководцем Помпеєм у 63 р. до Р. Х. і продовжується аж до Тіберія Цезаря, який царював, коли Ісуса було розп'ято. Хрест і Тіберій представлені у вірші двадцять другому одинадцятому розділу.

І силою повені вони будуть змиті з-перед нього й розбиті; так, також і князь заповіту.
Даниїла 11:22.

Полководець Помпей, який завоював Єрусалим у 63 р. до н. е. у вірші шістнадцятому, а також хрест у 31 р. н. е. у вірші двадцять другому, представляють лінію пророцтва, що починається символом недільного закону і завершується символом недільного закону. Вірш двадцять третій є розривом у викладі, тим самим позначаючи вірш двадцять другий як кінець пророчої лінії, яка почалася у вірші шістнадцятому. Поряд із виразним завершенням цієї лінії у вірші двадцять другому маємо і той факт, що вірш двадцять другий є символом тієї самої віхи, яку представляє вірш шістнадцятий, що надає свідчення «альфа й омега», що вірші з шістнадцятого по двадцять другий становлять окрему пророчу лінію.

До цього додаймо, що вірші п'ятнадцятий і шістнадцятий позначають перехід від царства Селевкідів до римської влади, і видно розрив тяглості: від Селевкідів у п'ятнадцятому вірші — до римлян у шістнадцятому; а лінія віршів від шістнадцятого до двадцять другого виразно виокремлена як єдина пророча лінія. Шістнадцятий вірш вводить наступну владу, яка пануватиме над Юдеєю, тим самим позначаючи перехід у пророчій історії, так само, як і у двадцять третьому вірші. Ця лінія починається і закінчується символом недільного закону,

а завершується у двадцять другому вірші одинадцятого розділу.

Сміт і три кесарі

Той факт, що шістнадцятий вірш представляє недільний закон, як і двадцять другий, вимагає, щоб ці два вірші були співвіднесені один з одним. Урія Сміт коментує двадцять третій вірш і пояснює, чому він представляє історію, що почалася ще раніше — у межах історії, викладеної в попередніх віршах, — а не історію, яка слідує безпосередньо після хреста, зазначеного у двадцять другому вірші.

'Вірш 23. І після укладення з ним союзу він чинитиме підступно: бо вийде і зміцніє з малою кількістю людей.'

Той «ним», з яким укладається союз, про який тут ідеться, має бути тією самою владою, що є предметом пророцтва від 14-го вірша; і те, що це римська влада, засвідчено поза всяким сумнівом у сповненні пророцтва в трьох особах, як уже зазначено, які послідовно правили Римською імперією; а саме: Юлій, Август і Тіберій Цезар. Перший, повертаючись у триумфі до твердині свого краю, спіткнувся й упав, і його не стало. Вірш 19. Другий був збирачем податків; він царював у славі царства й помер не в гніві й не в битві, а мирно в своєму ліжку. Вірш 20. Третій був лукавцем і однією з наймерзенніших постатей. Він вступив у царство мирно, але і його правління, і життя були завершені насильством. І за його царювання Князя завіту, Ісуса Назарянина, було віддано на смерть на хресті. Вірші 21. 22. Христа вже ніколи не можна ні зламати, ні знову віддати на смерть; отже, за жодного іншого правління і в жодній іншій час ми не знайдемо сповнення цих подій. Дехто намагається застосувати ці вірші до Антіоха й зробити одного з юдейських первосвящеників князем завіту, хоча їх ніколи так не називають. Це той самий різновид міркування, який намагається зробити правління Антіоха сповненням малого рога з Дан. 8; і пропонується воно з тією самою метою: розірвати великий ланцюг доказів, яким показано, що вчення про Пришествя є вченням Біблії, і що Христос уже при дверях. Але ці докази неможливо спростувати; цей ланцюг неможливо розірвати.

«Провівши нас через світські події імперії до кінця сімдесяти тижнів, пророк у 23-му вірші повертає нас до часу, коли римляни через юдейський союз, 161 року до Р. Х., увійшли в безпосередній зв'язок з народом Божим; від цієї точки нас далі ведено прямою лінією подій до остаточної перемоги церкви й утвердження вічного Царства Божого. Юдеї, тяжко пригноблені сирійськими царями, послали посольство до Риму, щоб просити допомоги римлян і вступити з ними в «союз дружби й конфедерації». 1 Мак. 8; Prideaux, II, 234; Josephus's Antiquities, book 12, chap. 10, sec. 6. Римляни вислухали прохання юдеїв і видали їм постанову, викладену такими словами:—»

'Постанова сенату про союз допомоги і дружби з юдейським народом. Нікому з підвладних римлянам не дозволяється вести війну з юдейським народом, ані допомагати тим, хто це робить, чи то надсиланням їм зерна, чи кораблів, чи грошей; і якщо на юдеїв буде здійснено напад, римляни допоможуть їм настільки, наскільки зможуть; так само, якщо буде вчинено напад на римлян, юдеї допоможуть їм. А якщо юдеї забажають щось

додати до цього союзу допомоги або щось із нього відняти, це має бути зроблено за спільною згодою римлян. І будь-яке таке доповнення матиме чинність.' “Цю постанову, — каже Йосиф, — було написано Евполомом, сином Івана, і Ясоном, сином Елеазара, коли Юда був первосвященником народу, а Симон, його брат, — начальником війська. І це був перший союз, який римляни уклали з юдеями, і він був улаштований таким чином.”

«Того часу римляни були невеликим народом і почали діяти лукаво, або з підступністю, як означає це слово. І відтоді вони неухильно та стрімко піднялися до вершини могутності, якої згодом досягли». Урія Сміт, Даниїл і Об'явлення, 270, 271.

Хрест двадцять другого вірша не лише завершує лінію символом, який також стоїть на початку цієї лінії, але й наступний вірш повертається до історії, що передувала хресту, приблизно до тридцяти років після Паніума і приблизно за сто років до того, як Рим завоював Єрусалим. Віху «союзу юдеїв», яку Сміт тут датує 161 р. до н. е., інші піонери датують 158 р. до н. е. Тут я наголошую не стільки на даті, скільки на тому, що вірші з шістнадцятого по двадцять другий становлять лінію пророчої історії, альфою й омегою якої є недільний закон. А коли лінію віршів від шістнадцятого до двадцять другого викладено, двадцять третій вірш повторює й розширює історію, що міститься в межах цієї лінії. Пророка лінія історії, представлена двадцять третім віршем, — це історія Маккавеїв, а історія Маккавеїв є досконалою паралеллю до історії Сполучених Штатів.

Дві династії

Макавеї уособлюють повстання проти Селевкідського царства, що розпочалося за правління Антіоха Епіфана. Повстання було спрямоване проти північного Селевкідського царства і завершилося перемогою, яка призвела до виникнення однієї з двох юдейських династій у періоді, що зрештою завершився зруйнуванням Єрусалима 70 р. н. е. Першою була Хасмонеїська династія, а другою — Іродова. Іродова династія була другою юдейською владою після визволення від північного Селевкідського царства. Вона була безпосередньо пов'язана з римською системою, тоді як попередня Хасмонеїська династія була по суті юдейською. Хасмонеїська династія розпочала своє правління 141 р. до н. е., а 37 р. до н. е. почалася Іродова династія, яка тривала до 70 р. н. е.

Династії уособлюють правління Юдеї, давньої славної землі в її буквальному розумінні. Маккавейське повстання тривало в 167–160 рр. до н. е. У 164 р. до н. е. Макавеї вигнали Антіоха Епіфана з Єрусалима та очистили й переосвятили храм після того, як Антіох його осквернив, але лише в 141 р. до н. е. північна селевкідська влада була цілковито переможена, і розпочалася династія Хасмонеїв.

Іродова династія є ключем до цієї лінії, бо саме Ірод Великий наказав убити немовлят у час народження Ісуса, а його син правив, коли Ісус помер. Ірод Великий був батьком, і він був царем Юдеї, але його син був лише тетрархом, тобто володарем четвертої частини царства, радше як намісник, а не цар. Тому йому бракувало повноважень, через що йому довелося звернутися до Пилата, щоб розіп'яти Христа. Народження Ісуса було пророчим «часом

кінця» в Його лінії пророцтва, а Його смерть представляє недільний закон. Перший Ірод представляє 1989 рік, а останній Ірод — недільний закон. Від Ірода-батька до Ірода-сина — пророча лінія Христа.

Рід Маккавеїв починається переможним повстанням проти північного царя, який нав'язав юдеям свої грецькі звичаї, культуру, а також грецьку релігію. Початок династії Хасмонеїв репрезентував 1798 рік. Чому так, запитаєте ви? Якщо одна династія починається у пророчому «часі кінця», як це було з Іродовою династією при народженні Христа, то інша династія з пророчої необхідності матиме те саме начало. Обидві династії починаються з часу кінця, коли ми вважаємо народження Христа «часом кінця», але нерозумні ніколи не бачать розпечатаного світла, пов'язаного з часом кінця.

У наші дні, як і за днів Христа, може мати місце хибне прочитання або хибне тлумачення Святого Письма. Якби юдеї вивчали Святе Письмо зі щирими, молитовними серцями, їхні пошуки були б винагороджені істинним пізнанням часу — і не лише часу, але й способу явлення Христа. Вони не приписали б славне друге явлення Христа його першому пришествю. У них було свідчення Даниїла; у них було свідчення Ісаї та інших пророків; у них було вчення Мойсея; і ось Христос був посеред них, а вони все ще досліджували Святе Письмо в пошуках доказів щодо його пришествия. І вони робили Христові саме те, про що було пророковано, що вони вчинять. Вони були так засліплені, що не знали, що роблять.

І багато хто чинить те саме сьогодні, у 1897 році, бо не мають досвіду у випробувальних вістках, які містяться в першій ангельській вістці, а також у другій і третій. Є такі, що досліджують Писання, шукаючи доказів, що ці вістки ще належать майбутньому. Вони обґрунтовують правдивість цих вісток, але не надають їм належного місця в пророчій історії. Тому такі наражаються на небезпеку ввести народ в оману щодо віднесення цих вісток до належного часу. Вони не бачать і не розуміють часу кінця, ані того, коли слід віднести ці вістки. День Божий наближається крадькуватою ходою; але так звані мудрі й великі мужі займаються пустослів'ям про «Вищу освіту». Вони не знають ані ознак приходу Христа, ані ознак кінця світу. Paulson Collection, 423, 424.

Визначення народження Христа як «часу кінця», а отже як ключа до введення лінії Маккавеїв у контекст істини теперішнього часу останніх днів, ставить Христа в самий центр уривка, що також засвідчує коректність такого застосування.

Лінія Маккавеїв ілюструє духовну Славну землю, і ця ілюстрація розпочинається в період, коли громадяни Славної землі звільняються від політичного та релігійного панування царя півночі. Маккавейське повстання, що привело до династії Хасмонеїв, представляє 1776 рік, а повстання проти царя півночі, здійснене Маккавеями, представляло Ревoluційну війну. Двадцять два роки від 1776 до 1798 репрезентують маккавейське повстання, що привело до династії Хасмонеїв у 1798 році, в часі кінця, яка тривала до початку Іродіанської династії у 1989 році, в часі кінця. Іродіанська династія тривала до зруйнування Єрусалима у 70 р. н. е.

Важливо усвідомити щодо цієї лінії історії її двоякий характер: по-перше, це ілюстрація давнього прекрасного краю, що є прообразом сучасного прекрасного краю; по-друге, вона розпочинається в межах лінії історії, яка бере початок із шістнадцятого вірша, де Рим уперше підкорює прекрасний край, тим самим окреслюючи головну тему цієї лінії. Лінія від шістнадцятого до двадцять другого вірша представляє прекрасний край, а її контекстом є скоре настання недільного закону. Ця лінія також представляє два класи поклонників, які впливають на обидва династичні уряди. Саддукеї були менш чисельними, але загалом контролювали юдейські релігійну та політичну системи в обох династичних періодах. Релігійною системою керувало священство, і на це священство впливали як саддукеї, так і фарисеї. На хасмонеїський та іродіанський уряди впливали і фарисеї, і саддукеї, а ці дві династії представляють уряд Сполучених Штатів від 1798 року аж до недільного закону.

Фарисеї і саддукеї представляють дві партії політичних переконань, що розрізняються своєю позицією щодо питання рабства. Демократи є прихильниками рабства, а Республіканці — противниками; і разом вони взаємодіють із політичним апаратом конституційного уряду Сполучених Штатів. Цей уряд є земним звіром тринадцятого розділу Об'явлення, і зовнішня історія земного звіра представлена його республіканським рогами. Внутрішня історія представлена протестантським рогами. На звірі роги відокремлені, бо звір — це Конституція, яка відділяє державний рог від церковного, але вони проходять крізь історію разом. Республіканський рог має два впливи — або за рабство, або проти нього. Протестантський рог має два впливи — або за суботу сьомого дня, або за перший день сонця.

Приблизно через тридцять років після битви при Паніоні Маккавеї позначають історію Сполучених Штатів як шосте царство біблійного пророцтва. Потім приблизно через століття збувається вірш шістнадцятий, коли завойовано Єрусалим, що є прообразом хреста. Юдея є другою з трьох перешкод, які Рим підкорює, здобуваючи владу над світом. Полководець Помпей завоював Сирію у 65 р. до н. е., а потім Юдею у 63 р. до н. е. Август Цезар підкорить третю перешкоду в битві при Акції 31 р. до н. е. Ця історія представлена в лінії від вірша шістнадцятого до двадцять другого.

На час Хреста історія Макавеїв тривала вже майже двісті років. Урія Сміт встановлює, що історія, представлена союзом з юдеями у двадцять третьому вірші, має бути співвіднесена з вихідною точкою в історії, яка мала місце майже за двісті років до історії Хреста у двадцять другому вірші. Історію Хреста у двадцять другому вірші необхідно узгодити з шістнадцятим віршем, бо шістнадцятий вірш — це також недільний закон. Це означає, що лінія Макавеїв, тобто історія славної землі Юдеї, починається задовго до недільного закону шістнадцятого вірша.

Коли ми розуміємо, що історія міллеритів ілюструє історію ста сорока чотирьох тисяч, ми можемо співвіднести час кінця для міллеритів у 1798 році з часом кінця для ста сорока чотирьох тисяч у 1989 році. Роблячи це, ми накладаємо історію першого й другого ангела на історію третього ангела. 1798 і 1989 є альфа- та омега-віхами історії сорокового вірша одинадцятого розділу книги Даниїла.

Сороковий вірш починається в «часі кінця», який нескладно ідентифікувати з 1798 роком; і, за правильного тлумачення, розпад Радянського Союзу 1989 року сповнив сороковий вірш, і те сповнення також було «часом кінця». Два «часи кінця» — в одному вірші, причому в тому самому розділі, що й лінія Маккавеїв. Повстання Маккавеїв, яке привело до Хасмонеїської династії, репрезентує двадцять два роки — від 1776 до 1798 року. У 1798 році розпочалася Хасмонеїська династія, а Іродіанська династія розпочалася у 1989 році.

Десятий вірш одинадцятого розділу книги Даниїла визначає 1989 рік, а шістнадцятий — недільний закон. Лінія історії в межах цих віршів зображує три битви, занепад південного царя та вступ Риму до пророчої історії. Вона також містить лінію двох династій, які типізують зміну, що стосується земного звіра з Одкровення, тринадцятого розділу, який «мав два роги, подібні ягняті», і «говорив, як дракон». Послідовно перша юдейська династія є ягням, а друга римська династія — драконом. Перша династія була юдейською, друга — римською. Незалежно від того, чи була династія юдейською чи римською, земний звір мав два роги.

Юдейська династія представляє протестантський ріг, а римська династія — республіканський ріг. Обидва роги також мають пророчий двоєподіл. Саддукеї й фарисеї становлять взірць для рабовласницьких Демократів на протигагу антирабовласницьким Республіканцям; водночас вони представляють подвійний поділ нерозумних дів у протиставленні мудрим дівам. Фарисеї як нерозумні діви відсіюються під час першого розчарування, а саддукеї — під час другого очищення храму. Фарисеї, подібно до церкви в Сардах, заявляли, що мають ім'я життя, але були мертві, й відсіюються першими; тоді як саддукеї, які відкидали силу Божу, відкинули силу й вістку Опівнічного Крику. Саддукеї — це завітний народ, якого минають; саддукеї — це ті, що задовольняються приємними емоційними переживаннями.

Пришестя Христа, як воно було проголошене першою ангельською вісткою, розуміли як представлене приходом Жениха. Широка реформація під час проголошення Його близького пришестя відповідала виходу дів. У цій притчі, як і в 24-му розділі Євангелія від Матвія, представлені два класи. Усі взяли свої світильники — тобто Святе Письмо, — і при його світлі вийшли назустріч Женихові. Але тоді як «нерозумні, взявши світильники свої, не взяли з собою олії», «мудрі взяли олію в посудинах разом зі світильниками своїми». Останні прийняли благодать Божу, відроджувальну, просвітлювальну силу Святого Духа, яка робить Його слово світильником для ніг і світлом для стежки. У страху Божому вони вивчали Писання, щоб пізнати істину, і щиро шукали чистоти серця й життя. Вони мали особистий досвід, віру в Бога й у Його слово, яку не могли похитнути розчарування й зволікання. Інші «взяли світильники свої і не взяли з собою олії». Вони діяли під впливом пориву. Їхні страхи були збуджені урочистою вісткою, але вони поклалися на віру своїх братів, задовольняючись мерехтливим світлом добрих почуттів, без ґрунтового розуміння істини або справжньої дії благодаті в серці. Ці вийшли назустріч Господу, сповнені надії на негайну нагороду; але вони не були готові до зволікання й розчарування. Коли настали випробування, їхня віра занепадала, і їхні світильники ледве жевріли. Велика боротьба, 393.

І політичний, і релігійний класи об'єднуються проти мудрих у кризі опівночі. З огляду на це, ми розпочали статтю, порушивши питання про те, що я застосовую чотирнадцятий вірш, виходячи з його розташування в послідовності віршів, всупереч історичній послідовності, представлений у віршах. Я застосовую цю логіку відповідно до розташування двадцять третього вірша. Розташування віхи має відповідати її історичному виконанню. Союз, який юдеї уклали з Римом у маккавейський період, визначив, де буде застосовано цей вірш. «Розбійники» з чотирнадцятого вірша, які утверджують видіння, зробили це у 200 р. до н. е., саме того року, коли відбулася битва при Паніумі, але битва і розбійники — це два різні символи.

«Розбійники» стають частиною оповідної канви не для того, щоб установити прямий зв'язок з датою битви при Паніумі, але щоб окреслити взаємини, які вони налагодили з ослабленим п'ятирічним царем Єгипту, що незабаром мав бути переможений Антіохом. Вони не бажали переривання імпорту єгипетської пшениці до Римської імперії. Пророчий стосунок Риму з уразливим п'ятирічним єгипетським царем є темою цього вірша. Це втручання окреслює подальшу післядію наслідків, що настають після спроби Путіна передбачити підпорядкування Української Церкви Російській Церкві, як це було раніше, до 1989 року. Ця спроба започатковує поступовий занепад його південного царства, і коли Путін помирає, як Птолемея, або, подібно до Уззії та Наполеона, якимось чином опиняється у вигнанні, його пророко усунуто, і його царством тоді керує низка менш компетентних правителів. Тоді, за часів п'ятирічного царя, папський Рим втручається, щоб захистити свої інтереси, тобто Українську Церкву.

Папська влада не стає на бік російського чи українського православ'я; вона веде гру з усіма сторонами, щоб привести усі релігійні спільноти під свою владу, як це зображено у четвертому розділі книги Ісаї.

І станеться того дня: сім жінок ухопляться за одного чоловіка, кажучи: Свій хліб будемо їсти й своє вбрання носитимемо; тільки нехай будемо названі твоїм ім'ям, щоб зняти з нас нашу ганьбу. Того дня парость Господня буде прекрасна й славна, а плід землі буде величний і принадний для уцілілих Ізраїля. І станеться: хто зостанеться на Сіоні й хто перебуде в Єрусалимі, буде названий святим, — кожен, хто записаний між живими в Єрусалимі. Ісаїя 4:1-3.

Папство бере під свій контроль усі релігійні утворення, представлені як сім жінок, тобто всі церкви. Ті сім церков бажать зватися католицькими, тобто вселенськими, і вони очевидно не є Божим народом, бо мають намір носити власне вбрання. Об'єднання всіх релігійних утворень, що бажать носити свої людські шати, відбувається в той час, коли ті, що в Єрусалимі, будуть названі святими, тобто коли Парость Господня змінюється з Лаодикійського народу на Філадельфійський; і саме тоді папство стає головою всіх релігійних утворень у той самий час, коли воно також буде поставлене на чолі політичних утворень.

У 1989 році Українська церква була символом царя півночі, що змітає Радянський Союз; Путін же намагатиметься відновити колишні відносини підпорядкування, буде уражений проказою на чолі й розпочне переслідування релігії, яка відкинула його вимоги. Те переслідування відбулося в самій країні Птолемея, в місті Олександрії, тож церкви в межах Росії, на які впливає Рим, стануть мішенню Путіна і його кінцем. Коли Трамп готується до битви при Паніумі, його відкриті стосунки із захисником ослабленого єгипетського царя-дитини будуть ідентифіковані у 2025 році. Римська влада, яка у 200 р. до н. е. захищала єгипетського царя-дитину, тоді не захистить царя-дитину. Вона допоможе покласти край цареві-дитині. Рим як захисник Єгипту у 200 р. до н. е. репрезентує Рим як руйнівника Єгипту в битві при Паніумі.

Мілерити

Міллеріти не бачили трьох римських сил; вони бачили лише дві, та їхня істина все одно була істиною. Пророча логіка Антіоха як символу дозволяє нам застосувати вірш чотирнадцятий до історії, що передує віршу п'ятнадцятому, навіть якщо історія, яка первісно виконала ці вірші, відносила і вірш чотирнадцятий, і п'ятнадцятий до 200 р. до н. е. Я стверджую, що вірш шістнадцятий — це недільний закон, який незабаром настане, що вірш чотирнадцятий відноситься до 2025 року, а вірш п'ятнадцятий — до ще майбутньої битви при Паніумі. Антіох доводить, що три битви становлять одну пророчу лінію, бо він присутній у всіх трьох битвах; але він також доводить мою тезу про те, що застосування цих віршів до останніх днів, коли їх правильно розділено за методологією «рядок на рядок», є обґрунтованим.

Антіох був присутній у всіх трьох битвах, а в останні дні він представляє проксі-силу папства у 1989 році (Рейган і США), у 2014 році (Зеленський і Україна), а потім у битві при Паніумі це та сама проксі-сила, що й у 1989 році, бо Ісус завжди являє кінець від початку. Рональд Рейган помер і похований, тож історичне свідчення Антіоха відповідає міллеритському розумінню, але підпорядковується правилам, які керують застосуванням принципу «лінія на лінію». Останньою папською проксі-силою в цих віршах є Трамп, хоча історично Антіох був присутній у всіх трьох битвах. Щоб виконався тринадцятий вірш, Трамп мусив програти другі вибори, бо в тринадцятому вірші він "повертається", сильніший, ніж будь-коли, настільки сильний, щоб пережити кулю, що пройшла крізь вуха, яке разом із правим великим пальцем руки та правим великим пальцем ноги мало бути помазане кров'ю, коли священиків помазували.

Рейган був прообразом Трампа, бо він — перший з останніх восьми президентів від часу кінця, що настав у 1989 році. Лінкольн був прообразом Трампа, бо він був першим президентом-республіканцем. Лінкольн було вбито демократами-прихильниками рабства у союзі з Римом, і обидва — Рональд Рейган та його папський відповідник Іван Павло II — пережили замах на їхнє життя. Трампа було політично вбито у 2020 році через вкрадені вибори на сповнення Об'явлення, одинадцятого розділу, сьомого вірша, а потім у 2024 році він воскрес на сповнення одинадцятого вірша.

І коли вони закінчать своє свідчення, звір, що виходить із безодні, воюватиме проти них, переможе їх і вб'є їх. ... А після трьох з половиною днів Дух життя від Бога увійшов у них, і вони стали на ноги; і великий страх напав на тих, які бачили їх. Об'явлення 11:7, 11.

Воскресіння Трампа було його «поверненням» з тринадцятого вірша, і воно також провело паралель із характерною рисою Риму, бо Рим — «восьмий, що із семи», а Трамп — образ Риму.

І звір, що був і якого немає, — і сам він восьмий, і з числа семи, і йде на погибель. Об'явлення 17:11.

Другий термін Трампа робить його восьмим президентом від часів Рейгана, і, оскільки він також був шостим, Трамп, узгоджуючись із папством, — «восьмий, що є з семи». Вісім — символ воскресіння, що підкреслює, що він, як образ папства, повинен був мати смертельну рану, яка була зцілена, щоб «повернутися».

І я бачив одну з його голів, наче на смерть поранену; і його смертельна рана загоїлася; і вся земля дивувалася, ідучи за звіром. Об'явлення 13:3.

Коли смертельна рана зцілена, світ «дивується, йдучи за звіром», а коли Трамп у 2024 році був воскресений як восьмий, що є з семи, він «повернувся», і увесь світ дивувався, йдучи за ним.

Після трьох з половиною днів Дух життя від Бога увійшов у них, і вони стали на ноги; і великий страх напав на тих, що бачили їх. І вони почули з неба гучний голос, який говорив до них: Підніміться сюди. І вони вознеслися на небо в хмарі; і їхні вороги бачили їх. Об'явлення 11:11, 12.

Трамп «повернувся» на виборах 2024 року, а згодом, у 2025 році, було інавгуровано і його, і Папу Лева. Ісус дав пряме й справедливе застереження кожному, хто бажав бачити.

Отже, коли ви побачите мерзоту спустошення, про яку сказано пророком Даниїлом, що стоїть у святому місці, (хто читає, нехай розуміє.) Матвія 24:15.

Марк каже це, можливо, трохи ясніше.

А коли побачите мерзоту спустошення, про яку сказано пророком Даниїлом, що стоїть, де їй не належить бути, (хто читає, нехай розуміє,) тоді ті, що в Юдеї, нехай утікають у гори. Марка 13:14.

Мерзота спустошення — це Рим у кожній з його трьох фаз. Язичницький, папський і сучасний Рим — кожен є символом попередження для Божого народу. Це попередження слід розпізнавати тоді, коли Рим перебуває у «святому місці» або там, де «йому не слід» бути. Прекрасний край у Святому Письмі — це свята земля, а Сполучені Штати є духовним прекрасним краєм.

І Господь успадкує Юду як Свою частку на святій землі, і знову вибере Єрусалим. Нехай замовкне всяка плоть перед Господом, бо Він піднявся зі святого Свого житла. Захарія 2:12, 13.

Коли ви побачите Рим, що стоїть у святому місці, Господь обирає Єрусалим як Свій завітний народ востаннє. Коли Рейган, перший із восьми президентів, уклав таємний союз з антихристом біблійного пророцтва, це означало відкритий союз із Римом з боку восьмого й останнього президента від часу кінця у 1989 році. Символи омеги часто є оберненими за атрибутами до символу альфи.

Інавгурація папи Лева та Трампа у 2025 році виявляє відкритий зв'язок між звіром із моря та звіром із землі з тринадцятого розділу Об'явлення. Перехід до відкритого союзу Трампа й Лева, типологічно передображений таємним союзом Рейгана та Івана Павла II, свідчить про те, що підтримка єгипетського царя-дитини, який виконав чотирнадцятий вірш у 200 р. до н. е., означає відсутність підтримки в останні дні.

2025 рік утверджує зовнішнє основоположне видіння або пророцтво, бо воно підносить Рим як застережливий знак щодо Риму, який Даніїл ототожнює із символікою «мерзоти спустошення». Застереження про «мерзоту спустошення» передують руйнуванню, представленим «спустошенням». Під час облоги Єрусалима під проводом Цестія застереження було представлено тим, що знамена римської влади були поставлені в межах священного округу святині. Ті, хто побачив, зрозумів, послухався й залишив місто, були збережені, коли облога відновилася. Вони побачили римський знак-попередження. Християни, які відокремилися від скомпрометованої Пергамської церкви, а згодом і від церкви Тіятири, утекли в пустелю, коли побачили, що людина гріха сідає в храмі Божому. Ті свідки вказують на застереження про «мерзоту спустошення», про яку Даніїл говорив щодо останніх днів.

Ми неодноразово показували, що 1888 рік був облогою Цестія, а завершення кризи недільного закону — облогою Тита. Законопроекти Блера щодо недільного закону 1880-х років, разом із недільними законами, запровадженими в деяких південних штатах упродовж 1880-х, становили попередження Цестія, яке також провело межу в настановах сестри Вайт щодо сільського життя. До 1880-х її настанови стверджували, що в майбутньому нам буде необхідно переселитися в сільську місцевість, але після 1880-х сільське життя вже вважалося тим, що мало бути здійснене. Попереджувальний знак законопроектів Блера, які просували знак авторитету папської влади й обговорювалися у 1880-х роках, слугував прообразом Патріотичного акта під час подій 11 вересня, бо ангел вісімнадцятого розділу Книги Об'явлення явився в обох тих історіях.

9/11 було попередженням Цестія, який установив свою владу у святому місці, де їй не слід бути, бо 9/11 римське право замінило англійське право. У судових процесах Пелосі 2021 року положення про належну правову процедуру було відкинуто, і це становить ще один крок до облоги Тита, яка завершується близьким недільним законом у Сполучених Штатах. Облога — це період часу. 1888 рік свідчить про повстання внутрішнього протестантського

рога, а 9/11 свідчить про повстання зовнішнього республіканського рога. Інавгурація папи з Прекрасного краю в тому самому році, коли інавгуровано також останнього президента, становить остаточне попередження про мерзоту спустошення, що стоїть там, де їй не слід, безпосередньо перед битвою при Паніумі. Битва при Паніумі безпосередньо веде до недільного закону та битви при Акції, що становила третю й останню перешкоду для язичницького Риму, а потім язичницький Рим верховно панував протягом 360 років у сповненні Даниїла 11:24. При недільному законі шосте й сьоме царства обидва завойовуються Римом, а сучасний Рим тоді панує одну символічну годину, або сорок два символічні місяці.

У вірші шістнадцятому Помпей, який щойно підкорив першу перешкоду язичницького Риму — Сирію, далі завойовує Єрусалим. Помпей усуває перші дві перешкоди Риму, а Август Цезар завойовує третю при Акції. Сучасний Рим спершу підкорює царя півдня у 1989 році на виконання сорокового вірша, як це прообразовано в десятому вірші. Потім, під час недільного закону, сучасний Рим долає свою другу й третю перешкоду — Сполучені Штати, а тоді Організація Об'єднаних Націй негайно погоджується віддати своє царство папській владі. Язичницький Рим підкорив дві перешкоди з Помпеем, а потім одну, а папський Рим підкорив одну у 1989 році, а далі свої наступні дві — у вірші шістнадцятому, де Помпей позначений другим завоюванням.

Чи то йшлося про третю перешкоду при Акції для язичницького Рима, чи про третю перешкоду, представлену вигнанням готів із міста Рима 538 року, — коли Рим долає третю перешкоду, він править верховно.

Воістину Господь Бог не вчинить нічого, якщо не відкриє Своєї таємниці Своїм рабам, пророкам. Амоса 3:7.

Господь неодмінно дасть остатній прояв попереджувального знамення, яке в книзі Даниїла зображено як мерзота спустошення, перед тим, як настане спустошення. Це попереджувальне знамення — відкритий союз, на противагу таємному союзу Рейгана, який представлений у 2025 році. Господь не пошле кари, не давши спершу попередження, і Амос висловлюється вкрай прямо щодо того, що саме є таємним одкровенням Його слугам, і до кого воно звернене.

Послухайте це слово, що Господь промовив проти вас, сини Ізраїлеві, проти всього роду, який Я вивів із землі Єгипетської, говорячи: Лише вас Я пізнав з-поміж усіх родів землі; тому покараю вас за всі беззаконня ваші. Амос 3:1, 2.

Амос звертається до останнього покоління Божого обраного завітного народу, що має бути покаране, відповідно до двадцяти п'яти мужів, які вклоняються сонцю, у восьмому розділі Єзекіїля. Амос подає Лаодикійську вістку, яка є вісткою третього ангела під час згладження гріха у час суду над живими. Застереження Амоса ґрунтується на об'єднанні двох сторін.

Хіба підуть двоє разом, якщо не домовилися? Хіба зареве лев у лісі, якщо не має здобичі? Хіба подасть голос левеня з лігва свого, якщо воно нічого не впіймало? Чи

впаде птах у пастку на землі там, де для нього немає сильця? Хіба піднімуть із землі пастку, не ввіймавши нічого? Хіба затрублять у місті в сурму, і народ не злякається? Хіба станеться в місті лихо, якого Господь не вчинив? Амоса 3:3–6.

Застереження щодо двох, які ходять разом як один, вміщене в контексті сильця, яке схоплює птаха із землі. Птахи є символами релігійних спільнот, а папство — клітка всякого нечистого й ненависного птаха в Одкровенні.

І він вигукнув могутньо, голосом сильним, кажучи: Пав, пав Вавилон великий, і став оселею демонів, і пристанищем усякого нечистого духа, і кліткою для кожного нечистого й ненависного птаха. Бо всі народи напилися вина гніву її блуду, і царі землі вчинили з нею блуд, і купці землі розбагатіли від надміру її розкошів. Об'явлення 18:2, 3.

Птах у клітці — полонений птах, і коли народ чинить блуд із римською блудницею, він стає полоненим птахом, а птах, піднесений над усіма іншими пророчими птахами, — це влада, чий троїстий дім збудований, утверджений при недільному законі, на її місці, яким є Шинар, тобто Вавилон. Це той птах, що одержав смертельну рану 1798 року, або, як стверджує Захарія, на його кошик було покладено свинцеву покривку, але згодом його піднесли птахи спіритизму та відступницького протестантизму.

Тоді ангел, що говорив зі мною, вийшов і сказав мені: Підійми тепер очі свої і подивись, що це виходить. І я сказав: Що це? А він сказав: Це ефа, що виходить. Далі сказав: Це їхній вигляд по всій землі. І ось піднявся талант свинцю; і ось жінка, що сидить посеред ефи. І він сказав: Це — беззаконня. І він кинув її до середини ефи, і кинув свинцевий тягар на її уста. Тоді я підніс очі свої і поглянув, і ось вийшли дві жінки, і вітер був у їхніх крилах; бо крила в них були, як крила лелеки; і вони підняли ефу між землею та небом. Тоді я сказав ангелові, що говорив зі мною: Куди вони несуть ефу? І він сказав мені: Щоб збудувати для неї дім у землі Шинар; і його буде утверджено, і поставлять її там на її власній основі. Захарія 5:5-11.

Сильце Амоса ловить птаха з землі, бо воно представляє союз, що передує невдовзі грядущому Недільному запові, де земний птах схоплений, і, за Амосом, цей союз є докором Лаодикійському Адвентизму сьомого дня, бо в місті задмуть у перестережну сурму, яку вони відмовляться почути.

Чи засурмлять у місті в сурму, а люди не злякаються? Чи буває в місті лихо, яке Господь не вчиняє? Бо не чинить Господь Бог нічого, хіба відкриє тайну Свою рабам Своїм, пророкам. Лев заревів — хто не злякається? Господь Бог промовив — хто не буде пророкувати? Амос 3:6–8.

Лев, що рикає, — це Лев із племені Юди, який представляє Христа, коли Він запечатує й розпечатує Своє пророче Слово. Відкритий альянс 2025 року — це облога Цестія, і символ розбійників Божого народу утверджується, коли ви бачите двох, що йдуть разом, які ніколи не повинні співіснувати. Рим, союзний і узгоджений із протестантами, — це оксиморон, адже бути протестантом означає протестувати проти Рима.

Ми продовжимо їх у наступній статті.

Надто пізно вирватися з сильця

І нехай пам'ятають: Рим вихваляється тим, що ніколи не змінюється. Принципи Григорія VII та Інокентія III й досі є принципами римсько-католицької церкви. І якби вона лише мала владу, то застосувала б їх на практиці з такою самою завзятістю тепер, як і в минулих століттях. Протестанти мало розуміють, що роблять, коли пропонують скористатися допомогою Риму в справі звеличення неділі. Поки вони зосереджені на досягненні своєї мети, Рим прагне відновити свою владу, повернути втрачене панування. Щойно у Сполучених Штатах буде встановлено принцип, що церква може використовувати або контролювати владу держави; що релігійні приписи можуть забезпечуватися примусом світських законів; одним словом, що влада церкви й держави має панувати над сумлінням, і тріумф Риму в цій країні гарантовано.

"Слово Боже попередило про навісну небезпеку; якщо це залишиться без уваги, протестантський світ дізнається, якими насправді є наміри Рима, лише тоді, коли буде вже надто пізно, щоб уникнути пастки. Вона непомітно здобуває владу. Її вчення справляють свій вплив у законодавчих залах, у церквах і в серцях людей. Вона зводить свої високі й масивні споруди, у потаємних закутках яких повторяться її колишні переслідування. Крадькома, не викликаючи підозри, вона зміцнює свої сили, щоб досягати власних цілей, коли настане час завдати удару. Усе, чого вона прагне, — це вигідне становище, і це їй уже надають. Незабаром ми побачимо й відчуємо, у чому полягає мета римського елемента. Кожен, хто повірить і буде коритися Слову Божому, через це зазнає ганьби та переслідування." Велика боротьба, 581.

Є світ, що лежить у злі, в облуді та омані, у самій тіні смерті, — спить, спить. Хто відчуває боління душі, щоб розбудити їх? Який голос може до них долинути? Мій розум переноситься в майбутнє, коли буде дано знак: «Ось Жених іде; виходьте назустріч Йому». Але дехто зволікатиме придбати олію, щоб заправити свої світильники, і надто пізно вони зрозуміють, що характер, який символізує ця олія, не передається. Та олія — це праведність Христа. Вона символізує характер, а характер не передається. Ніхто не може здобути його для іншого. Кожен мусить сам набути для себе характер, очищений від усякої плями гріха. Bible Echo, 4 травня 1896 року.

Коли я споглядала, як бідні душі вмирають через брак теперішньої істини, а деякі, що визнавали віру в істину, давали їм загинути, утримуючи необхідні засоби для просування Божої справи, це видовище було надто болісним, і я благала ангела відвернути його від мене. Я бачила, що коли справа Божа вимагала частини їхнього майна, вони, подібно до юнака, який прийшов до Ісуса (Матвія 19:16–22), відходили засмучені, і що невдовзі спустошливий бич пройде й змете все їхнє майно, і тоді буде запізно жертвувати земними благами та нагромадити скарб на небі. Ранні твори, 49.

Юда побачив, що його благання були марними, і, вигукуючи: «Вже запізно! Вже запізно!», кинувся геть із зали. Він відчув, що не зможе дожити до того, аби побачити Ісуса розп'ятим, і у відчаї вийшов і повісився. Бажання віків, 722.

